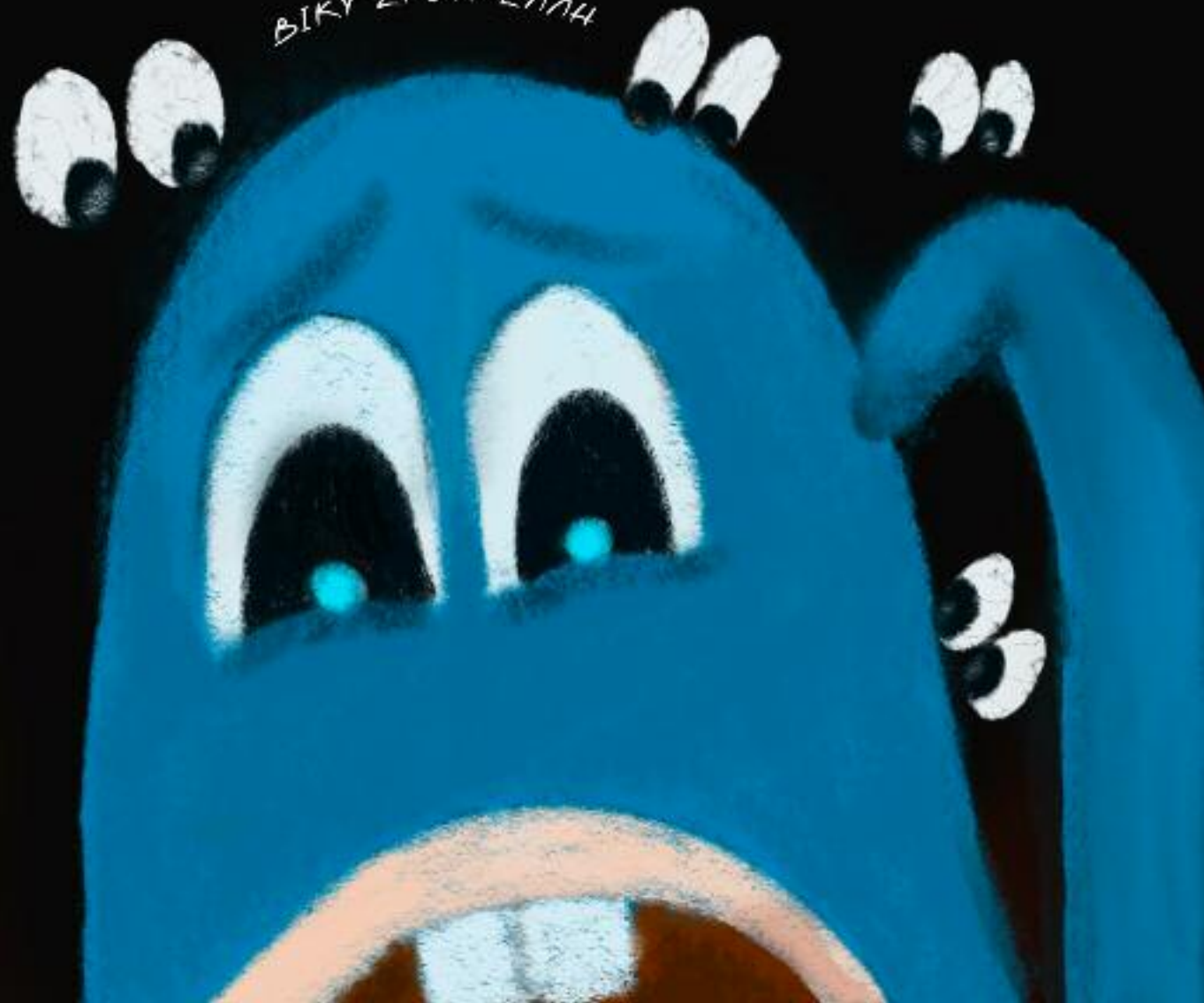

Είμαι τοξικό σκουλήκι;

ΒΙΚΥ ΣΓΟΥΡΕΛΛΗ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
Βίκυ Σγουρέλλη

ΧΙΟΣ 2020

Εκδόσεις

Βασιλική Σγουρέλη
Είμαι το ξικό σκουλήκι;

ISBN: 978-618-84374-2-5

Copyright ©: Βασιλική Σγουρέλη

Copyright έκδοσης © 2020: Books with Shoes

Εικονογράφηση: Βίκυ Σγουρέλη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση: Ηλιάνα Στεφάνη

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και από τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται ρητά άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή οποιοδήποτε μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση, αναπαραγωγή, εκμίσθωση, δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Πρώτη έκδοση: Books with Shoes

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΚΔΟΤΗ
Books with Shoes
Στεφάνου Τσουρή 5, Χίος 82100
τηλ./fax: 22710 40636 e-mail: info@bookswithshoes.gr
www.bookswithshoes.gr

ΧΙΟΣ
ΜΑΪΟΣ 2020

Σε ένα μακρινό δάσος,
δύο καφέ σκουληκοφίλοι
παρατηρούν ένα μπλε,
τεράστιο σκουλήκι
στον απέναντι βράχο
να κλαίει.

— Γιατί είναι μπλε; Είπε το στρουμπουλό σκουλήκι.
— Μην τον πλησιάζεις!

Δε ξέρεις ότι αυτοί που έχουν έντονα χρώματα είναι δηλητηριώδεις;
Τοξικοί δηλαδή!

Είπε ο φίλος του και έφυγε.

Ο στρουμπουλός, όμως, καφετούλης είχε καλή καρδιά ή ήταν περίεργος
και πήγε να μάθει τι συμβαίνει με το σπάνιο αυτό είδος σκουληκιού,
που έβλεπε πρώτη φορά.

— Είναι κάποιος εκεί; Δε βλέπω τίποτα! Ποιος είναι;
Είπε το μπλε σκουλήκι, όταν ένιωσε ότι κάποιος τον πλησιάζει.
— Ε... γιατί είσαι μπλε? Ρώτησε ο στρουμπουλός μας περίεργος.
— Δεν σε ακούω...μπορείς να έρθεις πιο κοντά?
Είπε, κλαίγοντας το μπλε μας σκουληκάκι.
— Αμ... δύσκολη απόφαση για να είμαι ειλικρινής...
μου είπε ο φίλος μου ο σκουληκαντέρας να μη σε πλησιάσω,
γιατί είσαι μπλε και θα με δηλητηριάσεις και μόνο με το κοίταγμά σου.

— Τι; Είμαι μπλε... και **δηλητηριώδης;**

— Καλά, δε σε βλέπεις;

— Όχι.. δε βλέπω τίποτα! **Αυτοδηλητηριάστικα;**

Το μόνο που θυμάμαι είναι ότι είδα και έπαθα να ζειρυπώσω από το τόσο
χώμα και να ξεμπλέξω από κάτι χόρτα.

Έλα, μη στεναχωριέσαι...τί κλεις;

Δεν έχεις φίλους σαν κι εσένα;

Μπλε ...τοξικούς;

Μήπως τους έφαγες;

Ρώτησε με τρόπο

ο καφετούλης μας.

—Όχι, είμαι μόνος. Δεν τρώω τίποτα ζωντανό ή «κάποτε ζωντανό».
Τα φρούτα μου αρέσουν. Αλλά, δε βρίσκω τίποτα.
—Τα φρούτα δεν είναι ζωντανά; Και όταν πέφτουν «κάποτε ζωντανά»;
—Όχι! Έχεις δίκιο! Είμαι ένα τέρας, που τρώω ζωντανά και «κάποτε ζωντανά»!
— Έλα, μην κλαις, δεν φταις εσύ που είσαι τέρας! Έχω εδώ ένα βατόμουρο,
αλλά δε σε πλησιάζω... γιατί θα γίνω «κάποτε ζωντανό».
Σου το πετώ... εντάξει;
Κοίτα να το πιάσεις!

— Ωχ, τον σκότωσα! Πω πω!
Το έφαγε στο κεφάλι! Ξέχασα ότι δεν βλέπει.

Τι να κάνω;
Να πάω κοντά να του δώσω τις πρώτες βοήθειες!
Μα, μετά θα παρακούσω τον δεύτερο κανόνα
των σκουληκιών:
«Αφήστε τους άλλους να δίνουν τις πρώτες βοήθειες.
Εσείς να δίνετε τις δεύτερες, δηλαδή να τους τρώτε».
Ναι, αλλά ο πρώτος κανόνας είναι
«Τα σκουλήκια δε λένε ποτέ την αλήθεια»
Οπότε, δε θα το πω πουθενά.

ΤΑΚΚ ΤΑΚΚ

Δε βαριέσαι, πάω να του δώσω μια σφαλιάρα να συνέλθει,
είπε ο στρογγυλούλης και προσπάθησε,
σπρώχνοντας τον μπλε να τον ξυπνήσει.

— Πού είμαι; Τι έγινε; Ποιός είσαι;

Ρώτησε, ζαλισμένος από το χτύπημα, ο μπλε.

— Ωχ... άντε πάλι από την αρχή! Άκου, μπλε, τοξικό μου, φίλε...

— Τι; Είμαι μπλε... και **ΤΟΞΙΚΟΣ; ΦΙΛΕ;** Είμαι φίλος σου;

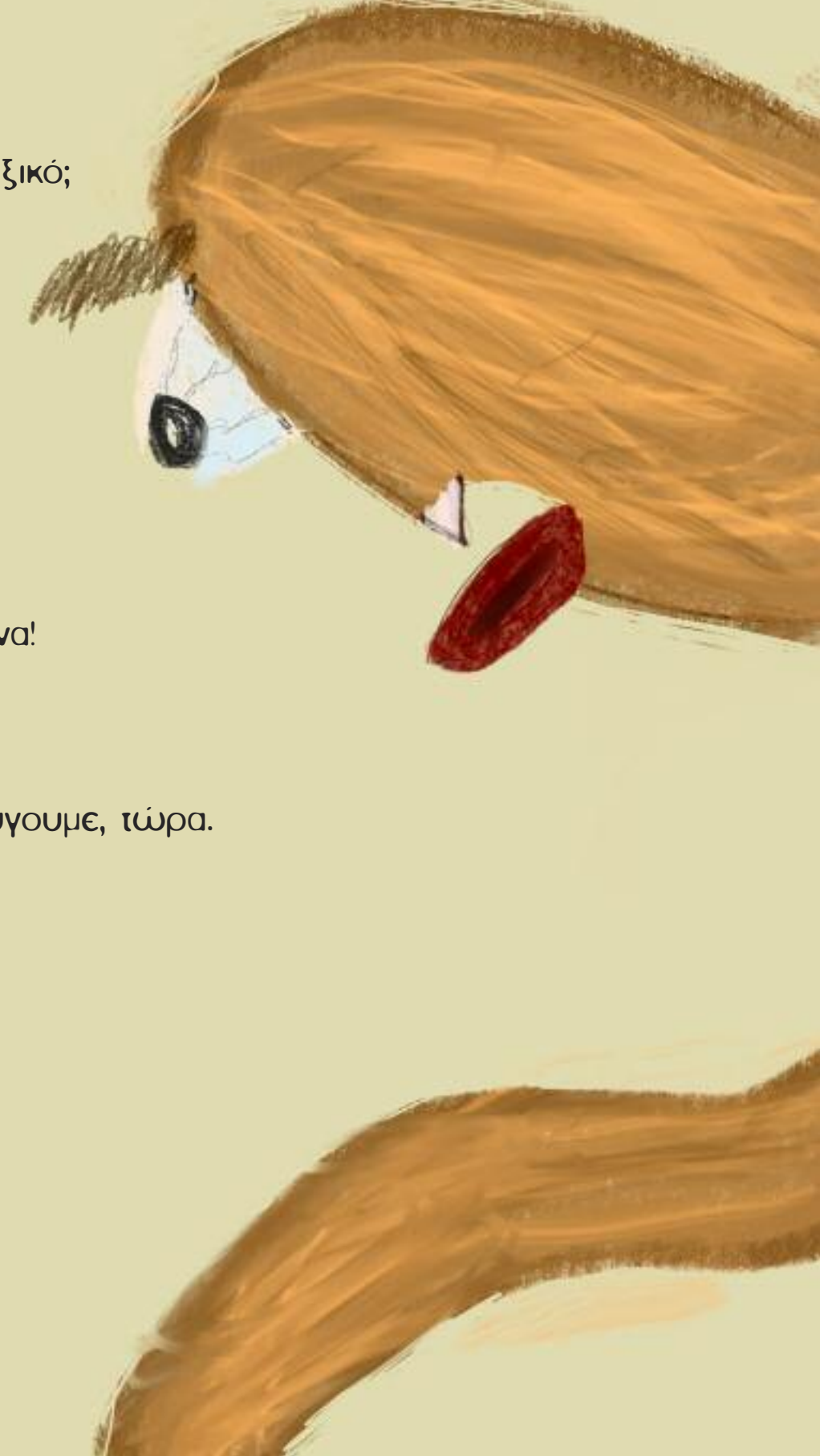
Έχω φίλο, επιτέλους;

— Ναι... άκου... πρώτον τα σκουλήκια δεν έχουν φίλους,
γιατί τους τρώμε όταν γίνονται, όπως το λες «κάποτε ζωντανά».

Εγώ και ο Σκουληκαντέρας, βέβαια, είμαστε διαφορετικοί!

Είμαστε αδέλφια και λατρεύουμε ο ένας τον άλλον!

Δεύτερον, είμαι ο Γόρμι ο Γεωσκώληκας, εσύ είσαι μπλε και τοξικός
και τέλος, μόλις σε άγγιξα και δεν αισθάνομαι καλά! Ζαλίζομαι.

— Γόρμι! Τι κάνεις δίπλα στον τοξικό;

Ο Γόρμι άρχισε να ζαλίζεται
και σωριάστηκε στο έδαφος.

Τι; Γόρμι, με ακούς;

Σκότωσες το φίλο μου!

Καλά να πάθεις! Σου τα 'λεγα.

Δεν άκουγες τον δάσκουλο μας!

Τώρα, πρέπει να σε φάμε!

Ωραία και πεινούσα.

Πάω να φέρω τους υπόλοιπους

και θα σε τακτοποιήσουμε και εσένα!

Τοξικέ!

Είπε ο σκουληκαντέρας και έφυγε.

— Πρέπει να τον πάρω και να φύγουμε, τώρα.

Δε βλέπω τίποτα!

Θα τον πάρω στην πλάτη μου

και όπου βγει, είπε ο μπλε

και ξεκίνησε το ταξίδι του

στο άγνωστο.

Καθώς σέρνονταν στο δάσος, το τοπίο άλλαζε.
Δεν έβλεπε ο μπλε μας, μόνο άκουγε.
Άκουγε, προσεκτικά, κάθε περίεργο ήχο.
Και ξαφνικά...

— Πού πας, αγαπητέ μου με το γεωσκούληκα στην πλάτη σου;
Νόμιζα ότι εσείς τρώτε μόνο φρούτα...
για κοίτα πώς αλλάζουν τα σκουλήκια στις μέρες μας... κρα κρα κρα!
Είπε ένα κατάμαυρο κοράκι.

— Ποιος είσαι;
— Είμαι ο Κόραξ, το κοράκι
και ο φίλος σου θα ήταν υπέροχο γεύμα,
εάν δεν τον είχες μολύνει με το δηλητήριό σου.
Τυχερός είσαι, μπλε!
— Μπορείς, σε παρακαλώ,
να με βοηθήσεις να βρω έναν ασφαλή δρόμο;
— Ασφαλή;
— Τι είναι αυτές οι κραυγές;
— Οι φίλοι μου, τα κοράκια... «ρε σεις... λίγη ευαισθησία»,
δεν καταλαβαίνουν τον πόνο σου, μην τους ακούς!
Μα και εσύ! Ασφάλεια στο δάσος, που ο ένας τρώει τον άλλο!
Δεν μπορώ, ούτε εγώ να κρατηθώ! Κρα κρα κρα!
— Σταματήστε!

Οι φωνές σας μου τρυπούν τα αυτιά...
ίσως εάν απομακρυνθούμε από τις φωνές τους,
Γόρμι, να φτάσουμε σε ένα ασφαλές μέρος.

Ξημέρωσε και ο μπλε συνέχισε να σέρνεται στα τυφλά,
κουβαλώντας τον καινούργιο του φίλο στη ράχη του.

— Πρόσεχε πού πας φίλε! Κόντεψες να μου σπάσεις το καβούκι.

— Με συγχωρείτε, δε βλέπω! Σας πέρασα για πέτρα!

— Πέτρα; Εμένα το θεικό σαλιγκάρι!

Για πού το 'βαλες, με το φαί σου στην πλάτη?

— Δεν είναι φαί! Εγώ τρώω μόνο φρούτα.

Θέλουν να τον φάνε οι φίλοι του,

γιατί τον δηλητηρίασα, κατά λάθος... δεν το ήθελα.

Είμαι τυφλός, μπλε και τοξικός.

Αυτό το «κάποτε ζωντανό» σκουλήκι είναι ο μοναδικός μου φίλος!

— Μπιαχ και με ακούμπησες;

Κάτσε να τρίψω με σπρέι το καβούκι μου!

Και άρχισε ο σαλιγκάρος να ψεκάζεται με απολυμαντικό.

— Σε παρακαλώ, μπορείς να μου δείξεις έναν ασφαλή δρόμο,

για να σωθώ από τους γεωσκώληκες και να θάψω κάπου τον φίλο μου;

— Άσε μας, καλέ μου...

ο κόσμος είναι γεμάτος από δαύτους...

δεν υπάρχει σωτηρία.

Άντε γειά τώρα, που με έβαλες να κάνω φασίνα, καλοκαιριάτικα.

— Πάμε Γόρμι...
δεν ακούω πια τα κοράκια
και ούτε το σπρέι του σαλιγκαριού!
Μάλλον απομακρυνθήκαμε αρκετά.
Έχει πολλή πουχία,
βραδιάζει...
ακούω τις κουκουβάγιες.

— Μπα! Μας ακούς κιόλας...
να ήξερες πόσο γυαλίζει αυτό το μπλε ηλεκτρικ σου
και πόσο μου αρέσουν τα τροπικά φαγητά,
με τα έντονα χρώματα.
Κρίμα που δεν μπορώ να σε φάω!
— Κυρά κουκουβάγια, σας παρακαλώ...
χρειάζομαι έναν ασφαλές μέρος,
για να θάψω τον φίλο μου.
— Φίλος σου ο γεωσκούληκας;
Αυτοί δεν έχουν φίλους.
Ούτε και εσύ. Σε αυτούς ανήκεις.
— Δεν ξέρω πού ανήκω, είπε,
παραπονεμένα, ο Μπλε.
Μπορείς να μας βοηθήσεις;

— Εγώ, όχι.
Βλέπω μόνο στο σκοτάδι
και δεν υπόσχομαι ασφάλεια,
ίσως γιατί δεν υπάρχει.
Αλλά, από ότι παρατήρησα,
μάλλον ρωτάς τα λάθος ζώα.
Κόρακας κοράκου μάτι δεν βγάζει.
Επίσης, τα σαλιγκάρια
βλέπουν μόνο το έδαφος.
Ρώτα τους αετούς.

— Πώς θα βρω τους αετούς.
Είναι πολύ ψηλά! Και δε βλέπω.
— Πού και πού,
οι αετοί κατεβαίνουν στο έδαφος.
Πού και πού,
ακούν τις πιο μικρές υπάρξεις του δάσους.
Μπορεί να είσαι τυχερός και κάποιος από αυτούς να σε εντοπίσει.
Φαίνονται σκληροί οι αετοί, αλλά δεν είναι.
Όσο πιο σκληρός δείχνει κάποιος, τόσο πιο ευαίσθητη καρδιά έχει.
Και οι αετοί βλέπουν πολλά από ψηλά.
Και αυτός που βλέπει και ξέρει πολλά, υποφέρει πολύ.
Δεν αγνοούν οι αετοί τον πόνο μας,
ούτε τα δεινά από τους ανθρώπους.
— Εμάς, μας κυνηγούν οι γαιοσκώληκες όμως,
όχι οι άνθρωποι, είπε ο Μηλε.
— Μικρή η διαφορά.
Άντε τελείωνε τώρα. Με κούρασες και πεινάω.
Δρόμο.!

— Πάμε Γόρμι, είσαι και βαρύς.
Μάλλον βγήκε ο ήλιος. Νιώθω τη ζεστασιά!

Τι είναι αυτός ο θόρυβος!;

— Πρώτη φορά βλέπω τόσο τεράστιο
σκουλήκι και σε τέτοιο χρώμα!

— Ποιος είσαι;
ρώτησε με αγωνία ο Μπλε.

— Είμαι ο αετός
και είσαι στην περιοχή μου.

— Μα τα μεγάλα μπλε σκουλήκια!
Απίστευτο!

Είμαι τόσο τυχερός.

Η κουκουβάγια μου είπε
ότι εσείς μπορείτε να τα δείτε όλα από ψηλά
και θα μου πείτε πού να βρω
ένα ασφαλές μέρος να θάψω το φίλο μου
και να μην τον φάει κανείς.

— Ναι, βέβαια, όμως έχεις ένα πρόβλημα.

— Τι πρόβλημα;

— Δεν αισθάνεσαι ότι κάποιος σε ακολουθεί;

— Η αλήθεια είναι ότι, όση ώρα σερνόμουν,
ένιωθα να με ακολουθούν
κάτι μεγάλα πουλιά.

— Τα όρνια είναι. Το φίλο σου θέλουν
και πιθανόν δεν πιστεύουν
ότι θα τα καταφέρεις και τόσο.

Όταν τα όρνια στέκονται υπομονετικά δίπλα σου,
το τέλος είναι αναπόφευκτο.

— Μα, γιατί δεν επιτίθενται;

Πώς γίνεται να έχουν τόσο υπομονή;

— Τα όρνια είναι τα μόνα ζώα που έχουν υπομονή.

Ξέρουν τους νόμους της φύσης και σε παρακολουθούν.

Δεν πειράζουν τους ζωντανούς.

Απολαμβάνουν αυτό που «κάποτε ήταν ζωντανό»,
ειδικά όταν το παρακολουθούν μέρες να είναι ζωντανό.

— Δεν με λυπούνται; Ένα απλό σκουλήκι είμαι;

Τι ψάχνεις να βρεις; Συμπόνια;

Μην περιμένεις συμπόνια από τα όρνια.

Είσαι το φαγητό τους.

— Ούτε από τα σκουλήκια, ούτε από τις κουκουβάγιες,
ούτε από τα σαλιγκάρια, ούτε από τον άνθρωπο;
ρώτησε απελπισμένα ο Μπλε.

— Από τον άνθρωπο να περιμένεις συμπόνια.

— Μα δεν σας στοχεύουν με τα όπλα τους;

— Κάποιοι ναι αλλά και κάποιοι άλλοι μας προστατεύουν.

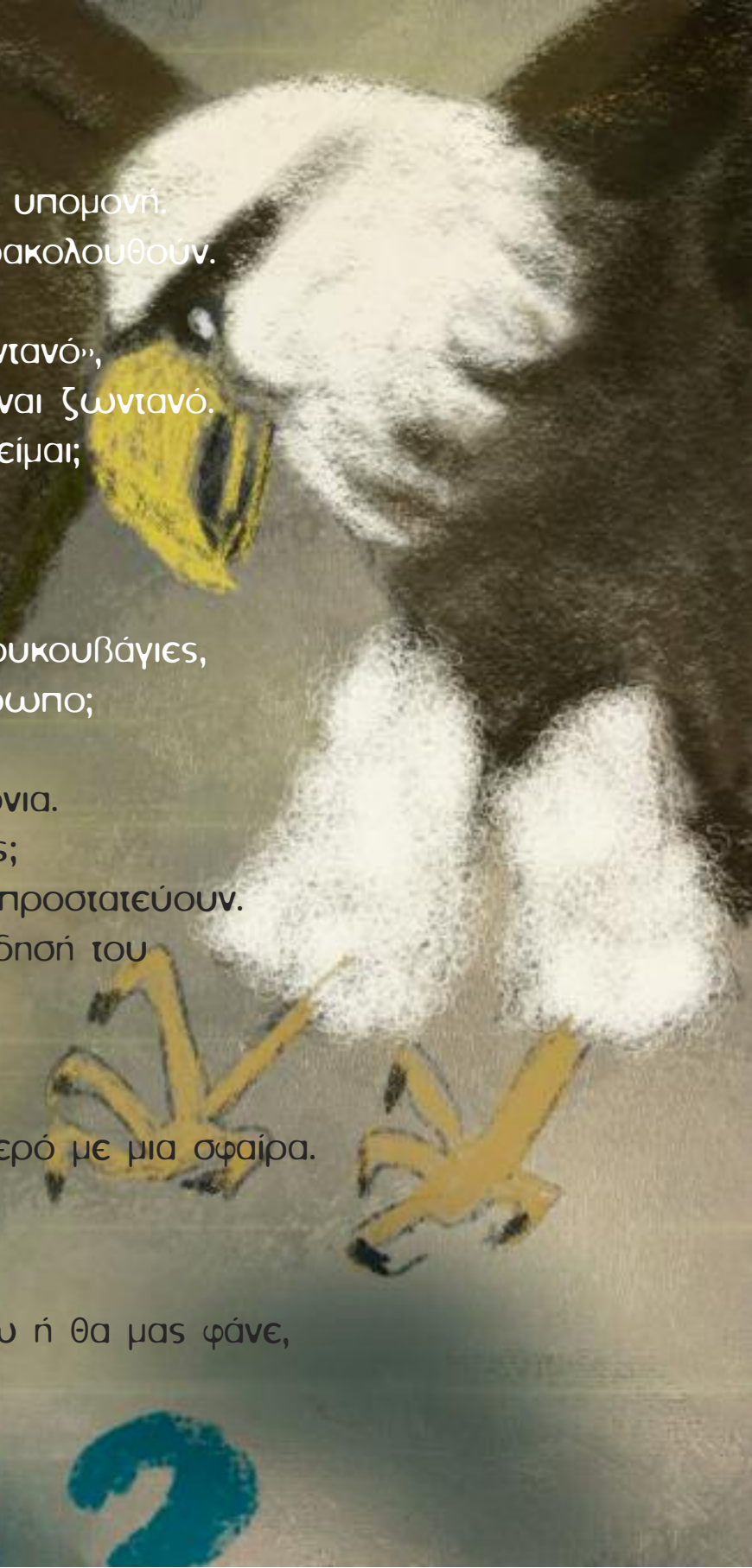
Ο άνθρωπος που δεν υπακούει στη συνείδησή του
έχει άσχημη κατάληξη.

Να πας μπροστά.

Εκεί με ελευθέρωσαν πίσω στον ουρανό,
όταν ένας από αυτούς μου τρύπησε το φτερό με μια σφαίρα.
Αντίο, Μπλε... θα μιλήσω εγώ στα όρνια.

Εμένα με φοβούνται.

— Αντίο, αετέ! Πάμε, Γόρμι! Ή θα σε θάψω ή θα μας φάνε,
είπε και συνέχισε να σέρνεται
με το νέο φίλο του στη ράχη.

Όταν ξημέρωσε,
μια κοπέλα με κόκκινα μαλλιά τον διέκρινε,
με τον μεγεθυντικό φακό της.

— Α... κοιτάτε, κύριε!

Είπε στον καθηγητή της βιολογίας.

Ένα μπλε σκουληκάκι!

Κουβαλάει το φαγητό του!

— Μάρθα, μόλις βρήκες ένα Terriswalkeris, είναι σπάνιος!

— Κάτσε, φίλε μου, να σε πιάσω με τα γάντια και να σε πάω εκεί,
που θα είσαι ασφαλής.

Να τραβήξουμε, μόνο, το γεωσκόληκα από πάνω σου.

— Κύριε, δεν τον αφήνει, τον σφίγγει.

— Περίεργο. Καλά, ας μην του χαλάσουμε το χατίρι!

— Δεν σε αφήνω, Γουόρμι!

Οι άνθρωποι θα μας πάνε σε ασφαλές μέρος.

Εκεί, θα σε θάψω...

μα κάτσε ...αφού δεν είμαι τοξικός πώς και...,

σκέφτηκε και να ξαφνικά ο Γόρμι σπκώνεται,
τεντώνεται και χασμουριέται με όλη του τη δύναμη.

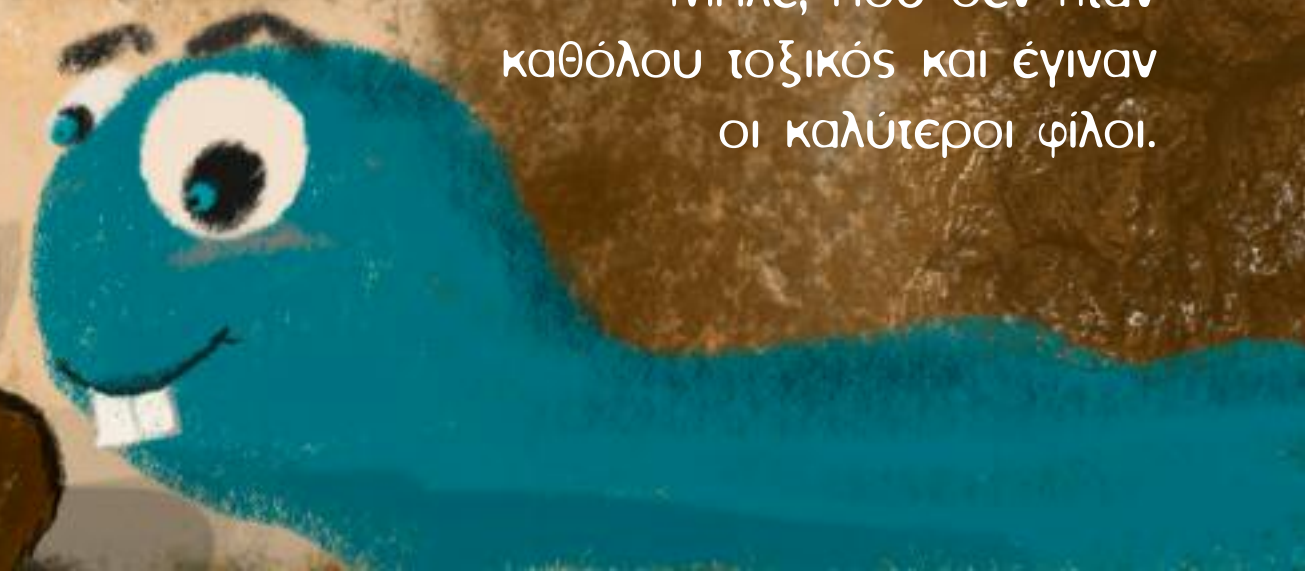

— Αχ! Τέτοιοι ύπνοι είχα να κάνω από τότε που έφαγα έναν ολόκληρο τεζαρισμένο σκίουρο! Μάλλον βαρυστομάχισα!
Μα ζω...πού είμαι; Δε με δηλητηρίασες;
— Γόρμι! Πόσο χαίρομαι που ζεις! Δεν είμαι δηλητηριώδης, τελικά!
— Πού βρισκόμαστε; Πού είναι οι φίλοι μου, τα καφέ σκουλήκια;
— Οι άνθρωποι μάς έφεραν κάπου, που έχει ασφάλεια. Δεν κινδυνεύουμε, πια!
— Γιατί ,πότε κινδυνεύαμε; Πού είναι οι φίλοι μου! Θέλω τους φίλους μου!
— Γόρμι, συγχωρέσέ με. Νόμιζαν ότι πέθανες και ήθελαν να σε φάνε. Δε μπορούσα να σε αφήσω εκεί. Μπορείς, όμως να γυρίσεις πίσω.
— Ήθελαν να με φάνε, ε;
Και εσύ, καλέ μου, τοξικό, μπλε φίλε, με κουβαλούσες τόσο δρόμο;

Και έτσι, ο Γόρμι είχε να επιλέξει μεταξύ των φίλων, που ήθελαν να τον φάνε, χωρίς δεύτερη σκέψη, υπακούοντας στους κανόνες των σκουληκιών και του Μπλε, που απέδειξε τι σημαίνει πραγματική φιλία.

Αν και σκουλήκι, δε δίστασε να κάνει τη σωστή επιλογή. Και έτσι έμεινε με τον Μπλε, που δεν ήταν καθόλου τοξικός και έγιναν οι καλύτεροι φίλοι.

Βίκυ Σγουρέλλη

Η Βίκυ Σγουρέλλη γεννήθηκε στη Χίο. Σπούδασε Αγγλική Λογοτεχνία σε Βρετανικό Πανεπιστήμιο με μεταπτυχιακές σπουδές στη Ναυτιλία και την Ειδική Αγωγή στο Μεσογειακό Κολλέγιο και πανεπιστήμιο του Ντέρμπι. Ακολουθούν περαιτέρω σπουδές στην ψυχολογία και χρήση τεχνολογίας στην εκπαίδευση. Η Βίκυ είναι μόνιμη κάτοικος Χίου, την οποία αγαπά. Το 2005 ίδρυσε ένα παιδαγωγικό χώρο εκμάθησης Αγγλικών γνωστό σήμερα ως L.O.V.E (Learn Only Via Empathy) βασισμένο σε μια δική της παιδαγωγική προσέγγιση την μέθοδο L.O.V.E (Μάθηση μέσω Ενσυναίσθησης), που αγκαλιάζει όλα τα παιδιά, τα οποία μαθαίνουν να δημιουργούν, να συνεργάζονται και πάνω από όλα να αγαπούν τη μάθηση, όποιο και να είναι το γνωστικό αντικείμενο.

Το 2019 η Βίκυ ιδρύει τον εκδοτικό οίκο «Books with Shoes» στη Χίο.

Το πρώτο της βιβλίο «Μέμορι: Ο Κλειδοκράτορας της Μνήμης και το Αιώνιο Μυστικό του Δε Θυμάμαι» αποτελεί έναν εκπαιδευτικό θησαυρό. Στόχος της, η διάδοση του πυρήνα της διδασκαλίας της μέσα από την αφήγηση. Ακολουθεί το “Τη Νύχτα που τα παπούτσια Ζωντανεύουν”, το “ Είμαι ένα τοξικό σκουλήκι;” και το “Η Ευχή της πικραλίδας”. Το 2020 η Βίκυ δημιουργεί το περιοδικό Unspotted με όραμα μια αμερόληπτη ενημέρωση και την προώθηση των τεχνών και της δημιουργίας.

“Εαν θες να σε ακούσει το παιδί μέσα σου, πες του την αλήθεια μέσα από μια φανταστική ιστορία”

Ο Γόρμι, ο καφέ γεωσκώληκας διακρίνει ένα μεγάλο
μπήε σκουλήκι να κηλαίει πίσω από ένα δέντρο. Ο
φίλος του τον προειδοποιεί να μην πάει γιατί πιθανόν
λόγω χρώματος ο Μπήε να είναι τοξικός και να τον
δηλητηριάσει. Ο Γόρμι όμως δεν άκουσε την συμ-
βουλή του φίλου του...

Το “Είμαι Τοξικό Σκουλήκι;”
είναι ένα παιδικό βιβλίο με ποητικά νοήματα
που αφορούν τις σχέσεις των ανθρώπων
με επίκεντρο την καλοσύνη και την φιλία.

ISBN: 978-618-84374-2-5

